

PREGÓ DE LES FESTES DEL BARRI DE SANT ILDEFONS DE CORNELLÀ

Cornellà de Llobregat, 11 d'octubre de 2007

Molt bona tarda, senyor alcalde, senyores regidores, senyors regidors, senyores i senyors.

Voldria començar, abans de res, donant les gràcies a la Coordinadora d'entitats del barri, per haver estat convidat a fer aquest pregó, i també a l'Ajuntament de Cornellà per l'acollida.

Fa temps que parlo en públic de la nova Catalunya, d'aquesta Catalunya complexa, d'aquesta Catalunya plural que construïm tots dia a dia. I aquíestic avui, una persona, un ciutadà de Reus –la ciutat de Gaudí i d'Andreu Buenafuente–, que els parla com a president del Parlament de totes les catalanes i tots els catalans, al barri de Sant Ildefons –en altres temps la *ciutat satèl·lit*; avui segurament és conegut com el barri dels Estopa–, i amb tot l'honor faig aquest pregó.

I el primer de tot és presentar-se, perquè, tot i que els representants polítics volem creure que tothom ens coneix, que tothom sap el que fem, el cert és que no és exactament així.

De fet, segons una enquesta oficial que vam fer recentment, tres de cada quatre ciutadans de Catalunya no sap respondre qui és el seu president del Parlament. Doncs sóc jo, Ernest Benach i Pascual, per servir-los, i per si mai els ho pregunten en una altra enquesta.

Si el desconeixement de la ciutadania fos només sobre el meu nom, tampoc seria greu. Però aquesta enquesta oficial a què els he fet referència, no tan sols deia que dos de cada tres ciutadans tampoc saben dir el nom de tres diputats –només tres diputats–, sinó que no tenen coneixement ni interès..., és a dir que els preocupa relativament el que es fa al Parlament.

I, francament, que desconeguim el nostre nom és un mal símptoma, però que la ciutadania d'una democràcia no s'interessi pel que fa el seu Parlament és el que és preocupant, i aquí és on nosaltres hem d'actuar per corregir tot això.

Vostès no són clients dels polítics, vostès són els amos del negoci, i aquest és el xip que cal canviar: vostès no són els clients, són els amos del negoci

La democràcia és això. Vostès són els que han de passar comptes a la feina dels seus representants. Nosaltres treballem per a vostès. Així que han de saber qui treballa per a vostès, què fa i com ho fa. I més encara quan el que fa el Parlament afecta el seu barri, les seves feines, les seves vides.

A més, hi ha un altre motiu, si m'ho permeten, pel que els he d'insistir que s'interessin pel Parlament. Una darrera dada –i no els atabalo més amb l'enquesta, ho prometo–: la gent que coneix la feina que es fa al Parlament, la gent que s'ha informat o la gent a qui li ha arribat per diversos mitjans, ens valora bé; i no tan sols ens valora bé sinó que confia en la institució.

O sigui que qui segueix el que fem al Parlament, opina que ho estem fent bé, que treballem bé, i ens té confiança.

I al revés: per a qui no sap què s'està fent al Parlament –i potser aquí entrem en els tòpics que deia abans el senyor alcalde– la valoració automàticament és dolenta, hi ha desconfiança.

Per tant, qui s'assabenta del que fem opina que treballem bé. Qui no se n'assabenta, opina que discutim sobre coses que no importen a ningú, que només mirem per nosaltres i tots aquests tòpics que darrerament es repeteixen sobre els polítics.

I els confessaré una cosa. Jo sé que el públic que tinc avui, vostès, és un públic molt bo; sé que em podran entendre fàcilment. I no tan sols pel fet que estiguin il·lusionats, perquè comencen la seva festa major. Ho dic perquè aquest, precisament, és un barri que ha sabut vèncer els tòpics. És en aquests moments, amb tot l'orgull, el barri de Sant Ildefons, i això està molt bé.

Ho dic també –i m’entendran fàcilment si els explico que no han de fer cas dels tòpics– perquè aquest, precisament, també és un barri que ha estat centre de debat al Parlament de Catalunya. Vostès saben que al Parlament parlem de coses importants, perquè, entre moltes altres, hem parlat d’aquest barri.

És al Parlament on s’aproven i on s’elaboren i on es discuteixen les lleis. Per exemple, la Llei de barris del 2004, que ha actuat, que actua i que actuarà sobre l’àmbit urbanístic, social i econòmic per millorar la qualitat de vida, per millorar la cohesió social del barri o, dit amb noms i cognoms, el que els darrers tres anys ha permès millorar carrers, edificis, accessos i equipaments de barris com, per exemple, Sant Ildefons, que, a més a més, com ha explicat l’alcalde, té projectes molt importants en el futur més immediat.

De vegades, com amb la Llei de barris, al Parlament treballem sobre temes que els interessin i els afecten de manera directa, i d’altres també de manera indirecta, però no per això menys important.

Quan discutim, per exemple –i en faig esment perquè és una crítica que hem rebut tot sovint–, quan discutíem sobre l’Estatut és perquè també els afectava, perquè en el fons, quan estem discutint sobre l’Estatut, a l’hora de fer-lo, a l’hora de demanar a l’Estat que compleixi els pactes a què s’ha compromès, en realitat de què estem parlant? Doncs, estem parlant, per exemple, de quina part dels nostres impostos, dels que tots vostès paguen religiosament cada any, podrà utilitzar la Generalitat per arreglar barris com aquest, o per millorar la xarxa de metro, o per alliberar-nos de peatges.

El debat sobre el model d’Estat, la diferència entre els que parlen d’unitat, de federalisme o d’independència, tant se val, no és tan sols una qüestió d’identitat nacional, que també ho és; però és, sobretot en aquests moments, un debat sobre ON es prenen les decisions i QUI gestiona els impostos, qui gestiona els recursos, qui decideix què es fa dels diners.

Encara una altra cosa. Catalunya –i jo crec que, això, ho podem dir amb la cara ben alta i, a més, amb tot l’orgull del món– és un poble solidari, és un país

extraordinàriament solidari. Quantes causes no tenen el seu origen a Catalunya?! En fi, quants ajuntaments no han col·laborat amb moltíssimes causes d'arreu del món? Catalunya és un país extraordinàriament solidari. Fixeu-vos-hi bé, el 10 per cent de la nostra riquesa, el 10 per cent de la nostra riquesa es gestiona en altres territoris.

Per tant, som nosaltres que hem de poder dir: "Volem que se sàpiga això". Transparència. Aquesta generositat que té el poble de Catalunya, aquesta solidaritat que ha expressat, és bo que se sàpiga. I tornem a trencar tòpics. Hem passat sovint com un poble poc solidari, i justament és al contrari. I a més, demostrable en xifres.

En definitiva, tot allò que afecti les butxaques, les seves butxaques, la de totes les catalanes i els catalans, tot allò que afecti la qualitat dels serveis, ens interessa a tots.

És per això que les forces polítiques catalanes que estan al Parlament poden tenir horitzons i ideologies diferents; segurament defensen diferents models. Però també és veritat que, en aquests moments, majoritàriament, coincideixen a demanar capacitat de decisió des de Catalunya. Capacitat per fer. D'alguna manera, el mateix que estava demanant l'amic de l'alcalde, nascut a Còrdova. En definitiva, estava dient: "On pago els meus impostos, on visc, on tinc la meva gent".

En política, per passar, efectivament, de les paraules als fets, cal tenir poder de decisió pròpia i tenir els recursos econòmics necessaris.

Per tant, es pot arribar més o menys lluny, es vol arribar més o menys lluny sobre el poder i el finançament de Catalunya, però en aquests moments la majoria de grups polítics al Parlament comparteixen aquests mínims comuns que són absolutament indispensables perquè aquest país funcioni bé.

La gran majoria de forces polítiques coincideixen que per resoldre els problemes de Catalunya, per afrontar els reptes comuns que tots plegats tenim, és important que comencem a prendre decisions aquí, des d'aquí, i a tenir els recursos i els diners suficients perquè, efectivament, les decisions siguin fets i no només paraules.

Entre altres coses, perquè de vegades el que potser per l'Estat és important, per Catalunya o per Cornellà, o per Sant Ildefons és urgent i és prioritari. I hi ha una gran diferència entre una cosa i l'altra.

De vegades, el fet d'estar més o menys lluny del centre del poder de decisió també pot afectar la manera de veure les coses. La proximitat en la política, en la manera de fer política al segle XXI serà fonamental. Per tant, ho serà també el paper que puguin jugar els ajuntaments i els seus propis processos de descentralització; i aquí és on vostès també tindran moltes coses a dir.

Hi ha un exemple amb tot això de la proximitat i la no-proximitat que jo penso que tots plegats hem viscut, i l'hem viscut intensament aquest estiu, però no tan sols aquest estiu, fa bastants estius que es viu això, que és l'exemple dels trens, tot el tema de Renfe, el servei de trens de rodalies i les permanents avaries que té.

Què significa això? Doncs significa una cosa tan elemental i senzilla com que si això es gestiona des d'aquí, és més fàcil que funcioni bé. Tan elemental com això. Encara algú em podria dir: "Això és demagògia!", i no és veritat. No és veritat, perquè s'ha demostrat. En tot cas, si no es gestiona bé, també ho tindrem més a prop per qüestionar-ho i per criticar-ho, però el que és evident és que nosaltres sabem de primera mà quins són els punts negres, els punts febles, on s'ha de reforçar, sabem com n'és de vital el transport públic; el seu bon o mal funcionament ens repercuteix a tots d'una o altra manera.

Doncs, bé, hem de poder-ho gestionar. I justament això és el que estem discutint en aquests moments al Parlament. Per tant, i si m'ho permeten, vull reivindicar que al Parlament es treballa, es fa feina, es fa molta feina.

De vegades ens podem equivocar, de vegades la podem encertar més, però reivindico la feina que fan els parlamentaris. I la reivindico perquè treballen pel dia a dia de les persones; treballen també perquè aquest país pugui avançar en general, pugui avançar en el seu progrés, en les seves llibertats, i ho faci, sobretot, de manera més justa que fins ara, amb menys desigualtats.

Darrere el soroll de les polèmiques, de les anècdotes que els uns i els altres poden utilitzar per al seu interès, hi insisteixo, a Catalunya en aquests moments

s'està fent molta feina, una feina que es veurà en el temps. I si no, d'aquí a uns quants anys, vostès recordin aquesta frase.

I aquesta feina no la fan només els representants polítics, i això també que quedí clar. Quan dic que a Catalunya s'està fent molta feina –encara que no en siguem conscients–, em refereixo també, i sobretot, a entitats, a associacions, a empreses, a treballadors, a sindicats, als milers i milers de persones que vencen dia a dia nous reptes, que tiren endavant, perquè la societat ens planteja nous reptes dia a dia.

Per exemple, en el tema de la immigració. Fa vuit anys, vuit anys només, Catalunya era un país en què una de cada trenta persones –una de cada trenta– havia nascut a l'estranger, sobretot a països com el Marroc, Romania, l'Equador, Colòmbia, Bolívia. Fa vuit anys, un de cada trenta venia d'aquests països. Avui és un de cada set, un de cada set. Fixin-s'hi bé: d'un de cada trenta a un de cada set. I si les dades no em fallen, a Cornellà un de cada cinc, aproximadament. En vuit anys hem viscut aquest canvi espectacular, importantíssim, que l'hem de saber assumir com a societat, i no és gens fàcil. Una arribada massiva i en poc temps, de persones que busquen un futur digne, que tenen orígens diferents, identitats diferents, costums diferents, valors diferents dels dels qui vivim aquí, dels qui hem arribat a una certa cohesió i una cohesió que no ha estat fàcil i que l'hem aconseguida a base dels anys..., doncs bé, la nostra societat veu com ha arribat, com encara arriba, una nova onada de gent.

Hem de ser conscients de tot això. I perquè aquest canvi que viuen els barris, les ciutats, es pugui fer amb relativa normalitat –que no hi hagi conflictes importants, que tots plegats siguem capaços d'entendre que formem part d'un projecte comú, que tots plegats tenim l'obligació de tirar endavant–, no n'hi ha prou de prendre mesures polítiques. La feina dels polítics és important, però no és l'única –no és l'única. N'hi ha més, de feina, i la feina s'ha de fer en tots els àmbits. S'ha de fer des de l'Ajuntament, s'ha de fer des del Govern, però també s'ha de fer des de la societat. Les mesures polítiques calen, són molt importants, però no n'hi ha prou.

El que ho fa possible, el que ajuda a construir aquesta nova Catalunya que vivim dia a dia, que té aquests canvis tan accelerats, i que ho fem complint els nostres

deures, mantenint els nostres drets, és en definitiva aquest projecte de futur. Tots hem de poder sentir que formem part d'aquest mateix projecte, que formem part d'aquest mateix país. I perquè això sigui cosa de tots, perquè sigui possible, és fonamental el paper de les entitats.

És fonamental generar la participació i la implicació dels nousvinguts en la vida social dels barris i dels pobles. Només així es poden vèncer el desconeixement i la ignorància mútua, que són la mare de la desconfiança que existeix entre el país que acull i els que hi arriben.

Hi insisteixo: són fonamentals les entitats, les associacions, i és fonamental el paper individual de cada persona, tant de la persona que arriba com de la persona que rep.

Cal que qui arribi sigui conscient d'on arriba, que se li expliqui, que se'l faci participar, que se'l faci còmplice d'aquestes il·lusions que tots plegats podem compartir, per fer un barri millor, perquè els trens funcionin més bé, perquè en definitiva ara fem una festa i tots plegats ens ajudem a conèixer i ens ho passem bé. Cal entendre, tots, que tenim drets i tenim deures, i els drets són fonamentals, però els deures també.

Només així, establint vincles sobre la base del present i del futur del barri, de la ciutat o del país, sobre els interessos i les il·lusions que compartim, només així podrem afrontar els problemes derivats d'una onada migratòria que s'ha produït en molt poc temps.

Si tots ho sabem fer bé –els polítics, sigui el Parlament o el Govern, l'Ajuntament, i la societat civil–, tindrem un barri més fort, tindrem una ciutat més forta, tindrem un país més fort.

Em consta que a Sant Ildefons les entitats s'han implicat en tot aquest procés i assumeixen el seu paper de cohesió, de generar aquests vincles i aquestes complicitats. En definitiva, vostès tenen un pla educatiu d'entorn que és un bon exemple de tot això que diem.

Perquè és compartint iniciatives d'oci, de cultura, d'esport, és compartint preocupacions veïnals comunes, que un poble o un barri es manté amb vida. I si no, preguntem-ho a tantes i tantes associacions de veïns que, gràcies al seu esforç anònim i constant, han fet que realment es resolguessin problemes en molts barris del nostre país; i aquí n'hi ha molts exemples.

En altres ocasions, en altres lluites, les entitats han estat al capdavant, han impulsat, han tibet, han aconseguit millorar de manera evident molts indrets de Catalunya, molts barris, també Sant Ildefons.

I no tinc cap dubte que aquest cop també ens n'acabarem sortint, tots plegats, com a país, com a ciutat, com a barri.

Al cap i a la fi són les entitats les que organitzen aquestes festes, que penso, sincerament, que són ben dignes de reconeixement.

I permetin-me també un paral·lelisme propi d'algú que es passa el dia pensant i parlant de Catalunya. Les festes d'un barri són, en un sentit, com una democràcia, com un país. Necessiten participació, necessiten gent, necessiten tothom. Tenen sentit i tenen lloc gràcies, justament, a la participació i la implicació de totes i tots.

És més que un conjunt d'activitats, és més que una bateria d'actes festius, és molt més que música, que dansa, que castells, que esport, que correfocs. És molt més que mostres tradicionals, és molt més que tot això.

És sumar tot el barri en una mateixa gran festa, és una alegria compartida en què s'agermana el passat, el present, i el futur. Són dies, sobretot nits, de trobada amb les veïnes i els veïns, amb les famílies, amb els carrers, les places, de trobada amb el barri. Són dies de convivència i de tertúlia..

Les festes del barri són una realitat, però també són un sentiment. Hi ha un passat, hi ha una història, hi ha el significat del barri, hi ha una identitat compartida. I, sobretot, hi ha l'alegria del present i l'esperança en el futur.

Fixin-s'hi bé; és realitat i sentiment; té història, té present i té futur; necessita la implicació de tots, mantenir aquesta identitat compartida... Són molts els

paral·lelismes que hi ha entre les festes i el que és Catalunya, el que ha de ser Catalunya.

El que no vol dir que Catalunya sigui sempre una festa. Sí que necessita, però – així en confiança–, una certa alegria, un entusiasme de participar-hi, de sentir qui som, què som i que tenim molt a dir i molt a fer.

Catalunya és una terra d'acollida, és un país obert, és un país que mira cap al futur. És un país que sap que, en el seu futur, la seva riquesa passa per mantenir viva aquesta identitat pròpia. Una identitat que ha anat sumant segle a segle els qui han vingut a cercar oportunitats, buscar un futur millor, sempre respectant qui ve de fora, sempre demanant ser respectats, sempre sumant al camí comú de la recerca de progrés i de llibertat.

Bé, no vull cloure aquestes paraules sense insistir en el reconeixement del paper que juguen les entitats d'aquest barri. Vull felicitar totes aquelles entitats i totes aquelles persones –perquè darrere les entitats sempre hi acaba havent persones– que de manera totalment desinteressada, amb sacrificis personals molt importants, fan possible aquestes festes de Sant Ildefons. No oblidin mai que fent-ho, fent aquest sacrifici, fent aquest esforç de generositat, vostès fan barri, i tant!, però també fan Cornellà i també fan Catalunya.

Moltes gràcies, novament, per haver-me convidat a fer aquest pregó de les festes, que, insisteixo, per a mi ha estat un honor.

Els animo a passar-s'ho molt bé, a fer motiu d'orgull aquesta festa, a fer motiu d'orgull aquest barri durant molts anys, que el temps els permeti passar-s'ho molt bé, i a més de dir que queden oficialment inaugurades o iniciades les festes del barri de Sant Ildefons del 2007, deixin-me dir: visca Sant Ildefons, visca Cornellà i visca Catalunya !.